

Jonatan Laknottes Äventyr – Hela Novellen

I det lilla kungariket Salamarien härskade en kung vid namn Gustav XVIII. Folket i landet levde i fred och harmoni ända tills den fruktade rövarhövdingen Skalliban började bränna byar från ryggen på sin flygande eldsprutande drake Panatrx. Drakrövarens våld var utan tvekan ett faktum. Kungen satte in fullt artilleri mot rövarnas drake och deras armé. Riddarna föll en efter en för drakens eld och ingen gick längre säker i kungariket. Och det fanns endast en sak som Skalliban ville ha – kungens dotter. Den fagra prinsessan Mira. Det hade dock inte mycket med kärlek att göra. Men det råkade vara så, att Rövarhövdingen Skalliban hade ett anspråk på tronen. Som ättling till den sedan länge störtade kung Xaliman III, stod Skalliban före kung Gustav i tronföljden. Det enda han behövde för att bli kung var att gifta sig med hans dotter Mira. Efter att ha gjort det skulle kung Gustav vara tvungen att abdikera.

Lagen var sannerligen komplicerad. Och kungen slogs mot en kraft han visste att han inte hade någon laglig rätt att motsätta sig. Men det fanns en ädel krigare som kunde få stopp på kriget. En oslipad diamant från landsbygden. Född till en fattig bonde, uppvuxen hos riddarna i kungens slott, var Jonatan Laknotte den första riddaren som inte ärvt sin titel. Han hade istället fått slåss för den. Eller ja, det trodde han i alla fall själv. För precis när han hoppade från sin häst och kastade sig upp i luften för att svinga sitt svärd mot draken och rädda prinsessan Mira, sa draken:

“Jonatan! Dags att vakna nu!”

Jonatan föll till marken och hans rustning trillade av. Han vaknade inne i sitt pojkrum fullt med actionfigurer och episka planscher föreställandes hans idoler. Sir Lancelot, Kung Arthur, alla de stora riddarna som han själv ville bli som. Jonatan tittade upp över planscherna och en storslagen känsla slog honom i hjärtat.

“Kommer du eller?” sa hans mamma.

“Jaja, jag kommer!” sa Jonatan till sin mor och gick ut i det enkla köket. Jonatan var egentligen en ras gosse. Han var tjugo år fyllda och bodde med sin familj på husbonden Sven Åkerheims gods, där de arbetade och slet dag och natt. När Jonatan gick ut efter frukosten för att gå ut och plöja jorden, såg han ett gäng rövare som slogs om en fattig bondflicka. De slet och drog i henne och slet sönder henne kläder, medan hon skrek i panik.

“Hej! Vad fan gör ni!” skrek Jonatan och sprang mot dem. “Släpp henne!”

Men den störste av rövorna drog sin dolk och riktade mot strupen på Jonatan.

“Passa dej, bondpojke! Vi är Skallibans män och vi tar vad vi vill ha! Lägg dej inte i?”

Jonatan sträckte upp händerna i luften och stod blixtn still, med kniven mot strupen.

“Låt henne va, jag ber er, snälla. Ni får... ni får mitt enda mynt?”

Rövorna brast ut i skratt och Jonatan skämdes. Sedan fylldes han av ilska och spottade en av rövorna i ansiktet. Han slog svärdet ur hans hand och sparkade till en annan i ansiktet. Under tiden lyckades den medtagna kvinnan springa iväg.

Jonatan fick rejält med stryk. När rövorna i spetsen av en arg folkmobb bar honom in i svinstian, lät de kasta ner honom innanför bålet i leran, där grisarna gick och boffade och grymtade.

“Ser ut som att någon vill bli en hjälte, hahahahahahaha!” skrek en av rövorna och sparkade till stackars Jonatan. Sedan gick de iväg allesammans.

Jonatan reste sig upp och gick dystert hem och tvättade sig. Morgonen därpå satt han argt på en stubbe och funderade på kvinnan han försökt rädda. Så plötsligt dök hon upp bakom honom.

“Ursäkta mej.” sa hon.

Jonatan ryckte till och såg att det var hon.

“Tack för att du räddade mej.” sa hon.

“Jag gjorde vad jag kunde.” sa Jonatan. “Vem som helst hade agerat i den situationen.”

“Nej. Alla såg det. Men bara du agerade. Varför? Du är en god man, Jonatan. Du behöver inte leka riddare.” sa hon och kysste honom på pannan. Sedan begav hon sig iväg.

“Vänta!” ropade Jonatan! “Hur vet du mitt namn?”

“Det är en liten by, Jonatan.”

“Vad heter du, sköna dam?”

“Jag heter Astrid.” sa kvinnan. Sedan log hon och gick iväg.

Jonatan var helt förbluffad.

Åren gick och Jonatan blev snabbt ett namn som ekade över landet. Han flyttade hemifrån och försörjde sig på att headhunta rövare och våldtäktsmän och hjälpa vakter på olika sätt att underlätta deras arbete med att lagföra dem. Han började också hålla tal så småningom. En dag tog han sig till huvudstaden för att hålla ett tal om kvinnofrid.

“Rövarna och råskinnen kommer in till vårt land och våldtar kvinnor! Jag har sagt det förut och jag säger det igen! Det är Skallibans män! Skalliban vars drake dräpte kungens farfar när Xalliman tyrannen var kung! Och vad gör kung Gustav för att bekämpa denna pest! Ingenting!”

Folk började nicka och hålla med varandra.

“Låt oss alla mobilisera mot dessa råskinn och fördriva dom ut ur landet! När inte kungen gör något, då får vi fan i mej ta lagen i egna händer!”

Pöbeln jublade och applåderade och Jonatan blev snabbt en lokalkändis.

Efter talet träffade han sina följare som bokstavligt talat attackerade honom av glädje. Han skrev autografer till både män och kvinnor.

“Tack för att du fick mitt ex dömd!” sa en kvinna.

“Inga problem, jag gjorde bara vad varje karl skulle ha gjort.” sa Jonatan.

“Coolt! Det är ju du! Den flintskalliga riddaren som hjälper kvinnor!” sa en tonårspojke som ställde sig framför Jonatan.

“Jonatan Laknotte heter jag faktiskt och jag är ingen riddare, unge man.”

“Hur kan du inte va riddare? Du har ju ett svärd?”

“Jag kanske dödade en riddare och tog hans svärd?”

“Åh nej, du! Ingen kan döda en riddare!”

“Om det ändå vore så väl.”

“Jag skiter i om du är riddare eller inte! Jag är ditt största fan!” sa pojken som följde efter Jonatan medan han slet sig ur folkmassan.

“Vänta nu, du var ju den där killen på min fanclub! Vad heter du?”

“Erik!”

“Hörredu, lyssna nu, Erik! Jag har varit sjsysst! Ställt upp på intervjuer och autografer också vidare, nu får du faktiskt lämna mej ifred.”

“Nej, jag vill joina dej och följa med dej på din kamp!”

“Kamp? Vilken jävla kamp!”

“För kvinnofrid!”

Jonatan tog sig bittert för pannan.

“Jaja, kom då.” sa han och gick ut ur staden medan Erik följde med honom.

Det blev en vandring genom kungariket. Men berömmelsen kunde inte vänta. Jonatan blev snabbt en superstjärna och tjänade enorma summor pengar på stora donationer. Men så en dag förändrades allt. Joakims ego tog över. En dag höll han tal inför tusentals människor på torget.

“Jag har gjort mer för kvinnofriden på två månader än vad kungen gjort för kvinnofriden på tio år!” skrek han medan folket jublade.

“Jaaaaa!” skrek folkmassan. “Ut med packet! Ut med packet!”

“Vilket pack?” frågade Jonatan.

“Invandrarna!”

Jonatan funderade en stund. Skulle han ta avstånd och därmed förlora sina anhängare och sponsorer eller skulle han faktiskt instämma. Han tänkte efter en stund.

“Just det! Invandrarna! Dom kommer hit och våldtar våra kvinnor! Och det är vi som bryr oss om dom, enbart vi!”

“Hörredu!” skrek en arg kvinna i folkmassan. “Jag vet inte vad du har för erfarenheter men min make våldtog mig i tre år och han var född och uppvuxen i Salamarien med helvita föräldrar!”

“Ööööh du, håll käften, din jävla feminist-fitta!” skrek en arg karl på torget.

“Kallade du mej precis fitta?”

“Just det! Ni feminister sitter med näsan i vädret och skryter om hur ni främjar kvinnor! Men så fort någon jävla utlänning våldfört sig på en kvinna, så är det förvånansvärt tyst från er!”

“Jag skulle säga detsamma om er. Så fort han som våldtar inte är utlänning så är det jävligt tyst från såna som dej!” sa kvinnan.

“Ordning!” skrek Jonatan! “Feminister ogillar mej för att jag säger sanningen om dom importerade våldtäktsmännen som dom inte vill låtsas om! Feminister vill ju bara hetsa mot oss vita cis-män!”

“Ja!” skrek machomännen i kören medan flera kvinnor himlade med ögonen eller buade.

“Kom vi går!” sa en man vid namn Ahmed som sig med sig sin nya flickvän Astrid. “Jag orkar inte lyssna på fanskapet mer.”

“Jag trodde bättre om honom!” sa Astrid.

“Han är helt uppfylld av sitt ego. Nu flödar pengarna in förstår du. Han var väl ganska okej i början. Nu har han dragit till sig en massa pack som bara sprider hat och osämja omkring sig. Och då måste han fortsätta med ditt skitsnack för att ha kvar sina sympatisörer.”

Jonatan steg ner med livvaktsskydd medan folket runt omkring började slåss mot varandra. Jonatan såg sin kära Astrid gå utanför murarna med Ahmed.

“Astrid.” sa han.

“Vad fan vill du?” sa Astrid. “Jag trodde bättre om dej?”

“Vadå? Jag gör något åt våldtäkter? Vad gör ni själva?”

“Du är inte samma person som jag träffade och lärde mig uppskatta. Du måste sluta försöka vara någon du inte är! Du kommer aldrig bli kung Arthur i skinande rustning! Aldrig!”

“Ska vi slå vad?”

“Hotar du min fru?” sa Ahmed.

“Din fru?” utbrast Jonatan. “Vad fan har du ihop med henne? Tänker du våldta henne eller?”

“Varför skulle jag våldta henne?”

“Jag vet nog vad din sort går för!”

“Nähä, du, Jonte lilla! Du har inte en aning om vad vi kan gå för.” sa Ahmed och kavlade upp ärmarna. De kom närmare varandra.

“Jag kommer givetvis anmäla dej för hot och våldtäkt.” sa Jonatan.

“Sluta båda två!” skrek Astrid och gick emellan dem. “Låt honom va Jonatan! Du har ju blivit helt jävla dum i huvet! Försvinn härifrån, annars kommer jag nog få skydda dig från min egen make!”

“Vi är inte färdiga ännu.” sa Jonatan och gick surt iväg.

Jonatan gick bittert ut i vildmarken och natten flöt på. Så plötsligt så uppenbarade sig rövarhövdingen Skalliban på sin stora drake i luften. Jonatan drog sitt svärd och Skalliban klev av draken.

“Skalliban!” skrek Jonatan! “Så vi möts äntligen.”

“Jadu, Jonatan. Det är meningslöst att du försöker döda mej, för jag hade knäppt dig i ett nafs.” sa Skalliban och gick fram och grep tag i Jonatans svärd. Han knep hårt om själva klingan utan att börja blöda, sedan tryckte han så hårt att hela svärdet gick i tusen bitar och endast skaftet var kvar. Jonatan började bli en aning skrajsen.

“Jag kommer inte för att utmana dej, Jonatan. Jag kom för att prata lite allvar.”

“Visst, kör på. Jag lyssnar.” sa Jonatan.

“Jag är den rättmätige tronarvingen. Min far var kung Xaliman III.”

“Jag vet vad du begär av mej. Men jag kan inte svika min kung. Det är... Det är inte jag. Inget av det här är jag egentligen.” sa Jonatan och såg ner i marken. Skalliban gick fram till honom och lade handen under hans haka och såg honom djupt i ögonen.

“Titta på mej, min vän. Titta vad du har gjort. Rena konstverket. Du har hetsat mot utlänningar, invandrare och främlingar som inte gjort någonting... och du gjorde allting för pengar... klassiskt av dej. Fortsätt så och du kommer bli som jag och få allting du någonsin önskat dej. Helt ren från samvete, rik som en dvärg.”

“Jag kommer aldrig bli någonting!” sa Jonatan! “Mitt namn kommer glömmas bort samma dag jag går i graven.” sa Jonatan och vände sig om och gick iväg.

“Inte om vi samarbetar.”

Jonatan stannade upp.

“Jonatan. Vill du bli riddare på riktigt?”

“Självklart.” väste Jonatan.

“Då vill jag leka en liten lek med dej. Jag och mina män anfaller huvudstaden imorgon. Jag beordrar dom att inte skada dej på riktigt. Och du låtsas döda mej, min drake och mina rövare. Döda oss på låtsas... så att Salamariens folk tror att dom är trygga och tar hem sina trupper från muren vid gränsen. Du blir dubbad till riddare och jag och mina män omgrupperar och anfaller medan alla tror vi är döda. Vad säger du?”

Jonatan tittade ilsket ner i marken och funderade.

“Vad du begär är förräderi!”

“Ja. Men ganska mycket guld. Tänk dej själv. Sir Jonatan Laknotte- Riddare av Salamarien! Nu som actionfigur i flingpaketet i varenda pojkes hem! Allt du drömt om kan bli verklighet.

“Lämna mej ifred!” sa Jonatan och gick bittert iväg hem till sitt barndomshem. Han satte sig på rummet och bevakade sina planscher med kung Arthur och Sir Lancelot. När han såg de stora legendariska riddarna på sitt gamla pojkrum... fick han ett ryck och bestämde sig för vad han skulle göra.

Samtidigt besteg Skalliban sin drake för att flyga iväg. Men då plöstligt kom Jonatan springande med ett nytt svärd hemifrån.

“Vänta! Skalliban!”

Skalliban vände sig om och Jonatan satte svärdet i marken och knäböjde.

“Jag säger ja!” sa han vemodigt.

Skalliban log ondskefullt.

Jonatan Laknotte älskade det nya ramplyuset. Alla var som galna över den nydubbade riddaren. Medan han satt djupt nerbäddad i sin stora säng i kungens slott, kom en betjäns med en bricka.

“Mer vin, herrn?” sa betjänten.

“Åh, tack, Sean.” sa Jonatan och tog emot bågaren. Spegeln på väggen visade nyheter.

“En liten butik i Salamariens huvudstad behöver hjälp. Dom behöver en stor stark man som kan lyfta in lådorna.” Jonatan Laknotte flög upp ur sängen.

“Till er tjänst!” skrek han och gjorde honnör. “Jag ska bara hämta mitt skydd.”

“Sir, du ska ju bara ner till affären och hjälpa till, inte döda skurkar direkt...”

Men direkt efter att Sean sagt det stod Jonatan redan färdig i sin heltäckande riddarrustning.

“Herregud...” sa Sean.

Jonatan begav sig till butiken för att hjälpa till med lådorna.

“Tusen tack för hjälpen.” sa butikschefen och gav honom en slant.”

“Det var det minsta jag kunde göra.” sa Jonatan.

Samtidigt stod Astrid och såg på dem. Hon blev rasande och sprang iväg och rakt in i Ahmeds hus.

“Ahmed!” skrek hon.

“Vad står på, Astrid?” sa Ahmed.

“Du och jag ska ut på äventyr. Vi ska till gränsen och se om den där Skalliban och hans varelser verkligen är döda! Kom med här!”

“Kan vi inte äta först?” sa Ahmed.

“Äta och äta! Kom nu!”

I ett hejdumrande äventyr tog de varsin häst och begav sig österut till den stora muren, där alla vakter hade kallats tillbaka. Muren stod obemannad. Det var mitt i natten och under den stjärnklara himlen väntade de båda från sina hästryggar. Plötsligt kastades krokarna upp på andra sidan, vilket de hörde med ett kling. Rövorna klättrade upp på muren och kom in i landet. Samtidigt uppenbarade sig Skalliban själv, när han flög upp på sin drake och penetrerade muren genom att flyga rakt igenom den. Muren rasade och alla tusentals rövare kom nu in i hålet där draken flugit igenom.

“Vi måste varna dom andra!” sa Astrid förskräckt.

Morgonen grydde i huvudstaden och Jonatan skulle nu få delta i en stor tornering. Jonatan satt på sin häst i full rustning och besegrades av en betydligt mindre riddare.

“Kämpa, Jonatan!” skrek prinsessan Mira. Astrid kom dit tillsammans med Ahmed.

“Stopp! Allihopa! Lyssna på mej!”

“Vad står på? Varför avbryta denna kungliga tillställning?” ropade kungen.

“Skalliban, hans drake och alla hans tusen män och brutit sig igenom muren!”

“Såg du inte att Jonatan dödade dom allihopa utan vapen?”

“Och ändå klarar han inte av en liten riddare i ett tornerspel. Är det inte lite märkligt?”

Kungen strök sig om hakan.

“Vad menar du?”

“Jag menar att Jonatan och Skalliban gjorde upp en strid för att ni skulle tro att Jonatan dödade dom. Därefter skulle du beordra dina män att lämna muren, så att Skalliban och hans rövare kunde intas.”

Jonatan såg nervös ut.

“Jag förmodar att du har bevis.” sa kungen.

“Jag och Ahmed begav oss till gränsen och såg allt med egna ögon. Tusen män, plus Skalliban och hans drake.”

Alla skrattade åt Astrid.

“Hör ni inte vad jag säger! Skalliban är på väg hit! Tusen män! Ni kommer alla bli förintade! Snälla lyssna på mej!”

Astrid såg på Jonatan och märkte att han var tyst och led av stora samvetskval.” Jonatan såg Astrid i ögonen och märkte av en vädjan i Astrids blick. Hon ville att Jonatan skulle erkänna själv. Men istället valde Jonatan att titta bort. Astrid blev oerhört besviken och gick iväg med Ahmed.

Tornerspelet fortsatte ända in på kvällen. Just då flög draken igenom stadens mur och släppte in alla tusen rövorna. När torneringen stormades valde Jonatan att hjälpa till vid muren och hålla tillbaka rövorna tillsammans med gardet. När dörren porten reglades kallade Skalliban tillbaka sina män.

“Vi möts igen, en annan gång, hahahahaha!” skrek Skalliban och flög iväg med draken.

Dagen därpå var en mörk dag. Jonatan Laknotte kallades till hovet, där alla vakterna stod samlade. Kungen gick fram till honom med besviken blick.

“Jag borde ha lyssnat på Astrid och Ahmed.” sa han. “Jag borde egentligen döda dej här och nu. Men vet du vad? Du är inte värd besväret. Istället ger jag dej ett mycket mer förnedrande och kännbart straff. Jag berövar dej dina titlar, dina medaljer och din adliga titel. Du döms härmed till exil, med dödsstraff om du återvänder!” skrek kungen samtidigt som han ryckte av plåtar, medaljer och manteln från Jonatan. Jonatan tittade ner i marken medan det hans heder togs ifrån honom. Han tittade ner i marken sorgset och sedan vände Jonatan sig om för att gå.

“Jonatan.” sa kungen. “Har du inte glömt något?” sa kungen.

Jonatan tittade förskräckt på kungen och insåg att han var tvungen att klä av sig hela rustningen innan han begav sig. Och det gjorde han. Medan alla människor skrattade åt honom när han gick ut ur salen.

Jonatan fortsatte ut genom stadens gator och eskorterades av vakter, medan han fick dynga, bröd,

potatis och tomater kastade på sig av en ilsken pöbel. Vakterna fick skydda Laknotte och skingra folkmassorna. Förvisad till öknen i ett främmande land lade sig Jonatan ner av uttorkning. Medvetlös låg han kvar i sanden och inväntade sin död. Men det var inte dags för Jonatan att dö än. Han kunde se skuggor ovanför sig och några som pratade.

“Måste vara ännu en av dom där förvisade brottslingarna?” sa en person. “Vad ska vi göra med honom?”

“För honom till åldermannen.”

Då insåg Jonatan att hoppet fanns kvar. I vilket land han nu än befann sig, så önskade han att denne ålderman skulle skydda honom i exilen.

Jonatan vaknade på en sjukbädd i en liten by. Han var yr och illa medtagen. Där framför honom satt en skum figur. Jonatan märkte att han befann sig i ett tält.

“Grabben! Vakna!” sa en skäggig gammal man framför honom. Jonatan satte sig upp och betraktade den mystiske trollkarlen som satt intill hans sjukbädd.

“Var är jag?” sa Jonatan.

“Du är i Trollkarlen Tamnironts hus, unge man.”

“Är det du?”

“Just det. Jag är Tamniront. Och jag råkar dessutom vara världens mäktigaste trollkarl vid det här laget.”

“Jag måste ha slagit skallen hårdare än jag trodde.”

“Nej, min kära vän. Jag vet vem du är. Jonatan Laknotte!”

“Hur vet du mitt namn?”

“Alla känner väl till den store riddaren Jonatan Laknotte. Först... en hjälte... men nu! En loooooozzzzzzeerrrrr...”

“Du har rätt. Du har rätt.” sa Jonatan och tittade ner i marken. “Jag har aldrig varit en hjälte.” Sedan reste han sig upp och tittade ut genom fönstret. “Hela mitt liv har jag försökt vara någon jag inte är. Allt för äran och berömmelsen... och pengarna förstås... Och tack vare mej fick Skalliban och hans rövare och hans stora drakjavel fri passage in till huvudstaden.”

“Det du gjorde var oförlåtligt, Jonatan. Men du kan fortfarande gottgöra det du har gjort!”

“Kan jag?” sa Jonatan.

“På pricken!” skrek Tamniront och råkade peka Jonatan rakt i ögat så att han föll nedför sängen. “För lyssna här, min gode man, jag är trollkarlen Tamniront!”

Tamniront började sjunga runt om i tältet.

När livet känns tungt och besvärligt
När allting du drömt om så härligt
När allt hopp försvunnit från din själ

När du försakat dig själv och din tro
Och du ej kan få någon ro
Res dej upp! Du är ingen träl!

Om du vill göra världen en bättre plats
Ta en titt på dej själv en gång till

När du ändrat dig själv och tagit ny sats
Kan du faktiskt bli vem fan du vill

Trollkarlen knugffade till Jonatan till marken efter att ha dansat runt med honom lite.

“Men hur ska jag göra det?” sa Jonatan. “Jag är ingenting!”

“Du är inte ensam Jonatan! Jag ska hjälpa dej på vägen!”

“Hur då?”

“Som jag sa! Jag råkar faktiskt vara trollkarl! Vill du lära dej att träna en drake? Vill du återvända till huvudstaden och rädda landet från ondskan!”

“Ja!” sa Jonatan glatt.

“Att vara hjälte är mer än bara beröm och egen actionfigur i flingpaketet, Jonatan. Är du en hjälte, eller en skurk?”

Tamniront räckte handen till Jonatan och Jonatan funderade en stund. Sedan bestämde han sig och grep Tamnironts hand.

Då började träningen. Tamniront visade vägen till draken i nästet.

“Den är väldigt stor.” sa Jonatan förskräckt.

“Just det! En röddrake – precis samma art precis som Skallibans drake.”

“Hur ska jag kunna bestiga den där kolossen?”

“Pröva, Jonatan. Ta lite risker.”

Jonatan närmade sig draken och klättrade försiktigt upp på dess rygg.

“Tala inte med draken! Tänk bara vad den ska göra så läser hon dina tankar! Om du är värdig, kommer hon göra som du säger!”

“Vad heter hon?”

“Luna!”

Jonatan blundade och befallde draken mentalt. Sedan flög Luna iväg med honom på ryggen. Det var ett fantastiskt äventyr.

Jonatan var ganska klantig i början. Först misslyckades han med alltifrån svärdsfäktning till att hantera trollstaven. Varenda dag tog sig Tamniront för pannan.

“Hur ska det bli en drakkrigare av det här?” muttrade han.

Till sist så fick Tamniront nog och räckte Jonatans väska till honom. Jonatan insåg att han var körd och gick dystert iväg. Men då plötsligt hörde han drakens tjut. Då bestämde han sig. Han lockade draken till sig med ett skrik och när draken var tillräckligt nära land kastade han sig upp och styrde draken helt självständigt. Tamniront tittade ut från tältet och blev positivt överraskad.

Träningen fortsatte. En dag slogs Jonatan och Tamniront med sina trollstavar och för första gången lyckades Jotana knocka ner Tamniront. Tamniront blev glad.

“Snyggt slag!” sa han.

Det gick bättre och bättre. Till sist bestämde de sig för att träningen var avslutad och förberedde för sin avfärd mot huvudstaden.

Samtidigt intogs murarna av Skallibans största armé någonsin. Huvudstaden invaderades av drakeld och folk drabbades av panik.

“Du hade rätt om honom, Astrid.” sa Ahmed. “Jag ger mej.”

Sedan kom kungen.

“Astrid! Förlåt för att vi misstrodde dej! Du hade rätt om honom hela tiden.” skrek kungen!

Elden träffade väggarna och de tvingades ta skydd. Plötsligt sprang rövarhövdingen Skalliban upp på den högsta tinnen på det högsta tornet och höll hårt i prinsessan Mira som han tagit tillfånga.

Kungen blev förskräckt.

“Min dotter! Mira!” skrek han medan hans vakter fick hålla tillbaka honom.

“Jag har återvänt, min kära undersåt!”

“Hur vågar du ta min dotter och tala sådär till din kung?” skrek kungen.

“Ååh, men du vet att du har fel!” skrek Skalliban. “Du vet att jag är den rättmätige arvingen till tronen! Du dödade min far! Stack honom i ryggen och tog tronen för dig själv! Det kommer jag aldrig förlåta! Men hör på mina ord! Det enda som enligt lag behövs för att jag ska bli kung, är att jag får gifta mig med din dotter... prinsessan Mira!” sa han och kysste Mira, som han höll ovanför stupet.

“Annars vadå?” skrek kungen!

“Annars kastar jag henne från tornet! Du väljer själv! Vill du att din dotter ska leva, kliv ner från din tron och ge mej din dotters hand. Gör sedan mej till kung.”

Kungen blev panikslagen i ansiktet. Beslutsamt och lugnt gick han fram och tog av sin kungakrona och slängde på marken.

Sedan talade han till massorna!

“Skalliban är den nya kungen! Jag abdikerar!” ropade han.

Folket blev förtvivalade och började gråta, medan kungen kastade upp kungakronan så att Skalliban fångade den i luften. Med ett belåtet skratt satte han den på sitt huvud.

“Äntligen! Hahahahaha! Äntligen!” skrek han.

Strax innan kröningen satte sig Skalliban i tronsalen och åt kyckling så det stod härliga till. Han klädde sin fästmö Mira i sexiga danskläder och tvingade henne att dansa för honom medan han höll fast henne i en kedja i ett hundhalsband.

“Tråkigt!” skrek han. “Mer takt, mer inlevelse, din jävla hora!”

“Kalla inte mej hora, din rövarprins!” skrek Mira och slängde med kedjan omkring sig. Skalliban grep tag i kedjan och drog henne mot sig.

“Lyssna här, älskling. Min lilla kissekatt.” sa han så nära henne att hon kände hans andedräkt. Jag vill att du ska vara perfekt idag okej? Idag är vår dag, hmm? Le vackert, gråt inte.” sa han och kysste henne.

“Okej, ers nåd.”

Så ska det låta!” sa Skalliban och slog till henne på rumpan inför alla människor. Då fick Mira nog och sparkade till honom i ansiktet.

“Hur vågar du trotsa din kung och blivande make!” skrek han och drog sitt svärd. Sedan kastade han med näven en magisk virvel upp mot taket så att hela tornet rasade in med taket och den stjärnklara natthimlen. Medan han riktade svärdet mot Miras hals och förberedde sig på att hugga till, märkte han inte att Jonatan Laknotte kom flygande på en drake precis ovanför honom och satte sig på takets kant.

“Hallå där, ers majestät!” skrek Jonatan! “Eller ska jag säga, ers grillade höghet?”

Skalliban vände sig om och såg Jonatan uppe på draken Lunas rygg. Han blev förskräckt och skrek som en riktig mes.

Nästa fredag kommer den femte och sista delen av Jonatan Laknottes Äventyr. Hur ska den sista striden gå tror ni?

Skalliban skrek av rädsla och rusade ut genom staden. Han besteg sin stora drake och flög upp ovanför staden för att möta Jonatans drake.

“Jag borde förstått att du var en feg förrädare! En kappvändare!” skrek Skalliban från drakryggen. Jonatan tog sats med sin egen drake och därmed drabbade de två bevingade bestarna samman i luften. De rev, bet och klöste varandra. I slutet blev Jonatans drake biten så det knakade i nacken och föll pladask till marken. Jonatan hade tur som satt på ryggen och inte mosades när drakens kropp landade på magen. Jonatan reste sig upp och höjde svärdet i luften!

“Följ mej! Kvinnor och barn först! Jag vet var katakomberna ligger! Kom med” skrek Jonatan, varpå allmogen följde efter honom och flydde undan Skallibans eldsalvor. Jonatan reglade porten och låste in dem, sedan drog han sitt svärd och tog ett djupt andetag samtidigt som armén av Skallibans rövare rusade mot honom. Jonatan tänkte nu på vad trollkarlen Tamniront lärt honom. Så kan kastade en trollformel mot dem så att en gigantisk explosion av blå rök svepte likt en kraftvåg över hela hären.

Jonatan vaknade mörbultad och yr. Han hörde bara dovt alla sårade rövare som skrek omkring honom. Deras skrik ekade som om han befann sig under vatten. Med tiden återhämtade han sin hörsel och tunnelseendet försvann. Framför honom reste sig en sårad Skalliban som kravlat sig fram under draken. Han haltade lite.

“Jaså, din fjant.” sa Skalliban. “Ska du inte springa iväg nu, som du alltid brukar göra?”

“Jag kunde inte.” sa Jonatan. “Inte utan att säga adjö först.”

“Åh, vad rart av dej.” sa Skalliban. “Men vet du vad? Vad ska du göra nu då?” Han drog sin kniv och hotade Jonatan med den. Jonatan kände i sitt bälte för att ta sitt svärd, men det var borttappat.”

“Oj! Vad ska du göra nu utan svärd, va?” sa Skalliban hånfullt och kastade sig över Jonatan med sin kniv i högsta hugg. Jonatan hamnade underst och grep tag om Skallibans händer för att försöka hålla kniven ifrån sig. Men Skalliban var för stark, så han tryckte kniven närmre och närmre Jonatan. Jonatan spottade honom i ansiktet och kunde därefter skälla honom och få övertaget. Jonatan reste sig upp med ett nackgrepp bakom ryggen på Skalliban och försökte skära halsen av honom, men Skalliban var stark och tryckte undan Jonatans kniv. Han satte krokben för Jonatan och hävde sig över honom med kniven, men Jonatan lyckades blockera hans knivhugg med ett järngrepp. Till sist lyckades han vända Skallibans hand ur led och vända hans kniv mot honom och penetrera hans hjärta. Skalliban var äntligen död. Jonatan reste sig upp och omfamnades plötsligt av en folkskara som hyllade honom. Astrid, Ahmed, Kira och kungen kom gående och applåderade.

“Så ska det se ut, unge man!” ropade kungen. “Du räddade oss allihop, ska du veta.”

“Gjorde jag?” sa Jonatan förvånat.

“Klart du gjorde.” ropade Kira. “Skalliban och hans drake och hela hans armé är ett minne blått.”

“Jag tror att den här är din.” sa Jonatan och räckte kronan till kungen igen. Kungen såg på Jonatan och grep hans krona, därefter satte han den på Jonatans eget huvud.”

Jonatan blev alldeles rörd. Och alla skrek med händerna i luften. “Hell, kung Jonatan! Hell kung Jonatan.”

“Bär den med tillförsikt, Jonatan. Försök vara en bättre kung än vad jag var.”

“Jag kan inte ta din krona.” sa Jonatan. “Eller vad menar du?”

“Skalliban hade egentligen helt rätt. Jag saknade anspråk på tronen. Skalliban stod närmast i tronföljden. Men nu är ju han död. Och det betyder att en ny kung måste utses.”

“Det är för mycket, ers nåd!” sa Jonatan och blev helt svimfärdig. Men när han ramlade gick folkmassan och tog tag i honom och lyfte upp honom och tågade mot slottet. De kastade upp honom i luften flera gånger och skrek: “Hell kung Jonatan! Hell kung Jonatan.”

Astrid sprang fram och kysste Jonatan. “Jag är så glad att du kom till insikt.” sa hon.

Ahmed stod kvar helt ensam och såg på medan Jonatan och Astrid hånglade. Men plötsligt kom prinsessan Kira smygandes bakom honom.

“Prinsessan?” sa Ahmed. “Vad gör du här?”

“Du ser lite ensam ut. Vill du kanske joina mej hemma i min kammare?” sa Kira och flörtade.

“Jaja, hehe... okej.” sa Ahmed förvånad och gick iväg med prinsessan Kira.”

Och så slutar sagan om Jonatan Laknotte. From hero to zero. From zero to hero.